

Zpracovali: Radim Marek, Richard Dohnal, Tadeáš Nacházek, Natálie Doxanská, ZŠ a MŠ Kamenický Šenov

Paní Dutá prožila téměř celý život v Kamenickém Šenově.

„Narodila jsem se v Kamenickém Šenově do rodiny skláře a úřednice, která pracovala ve firmě Bratří Jílkové.“

Na své dětství, částečně prožité právě na huti, vzpomíná s láskou.

„Vždycky večer se tam sedělo kolem pece a povídaly se strašidelné pohádky, pekly se tam vánočky na Vánoce.“

Občas se svými blízkými zažívala ale i dramatické chvíle.

„A pak jsme tady prožili válku, schovávali jsme se vždycky do sklepa, když houkaly sirény, když se bombardovalo.“

V šesti letech začala chodit do základní školy v Kamenickém Šenově.

„Do německé třídy a pak už do české. A v německé, to si pamatuju, že přišla paní učitelka a plakala, že Unser Fuhrer umřel, že náš Hitler umřel, a my jsme se tomu hrozně divili, my Češi.“

Ze svého dětství si také vzpomíná na dobročinnou akci na pomoc lidickým ženám.

„To se v Kamenickém Šenově udělala v roce 46 sbírka. Takže se naložily dvě auta oblečení a odvezlo se to do Lidic, a tatínek od nich přinesl dva pohledy z Lidic, měla jsem jich víc, ale ten zbytek jsem poslala do lidického muzea, takže měli radost.“

O tom, co by chtěla v životě dělat, měla jasnou představu.

„Mě bavilo šítí, mně by se bejvalo líbilo šít, no ale to tenkrát nebylo, aby byly ty učňovské školy na šítí. Moje teta byla švadlena, a já jsem vždycky s ní šila.“

Nakonec celý život pracovala ve sklářství.

„Já jsem pracovala 11 let v Lustrech a pak 25 let ve Sklářské umělecko-průmyslové škole tady v Šenově jako mzdová účetní. To je moje srdeční záležitost do dneška.“

Paní Hana si vzala svou první lásku. Ráda vzpomíná na léta, která s manželem prožili v Rumunsku.

„Byl to můj učitel, kterého jsem si v 18-ti vzala, pak učil na české škole v Rumunsku, byli jsme tam dva roky. Bylo to tam kouzelné. Neměli tam elektriku, neměli tam nic, ale bylo to senzační.“

„Z manželství se narodily 2 děti. Srpen 1968 rodina Dutých prožila v Kamenickém Šenově.“

„Šla jsem ráno do práce, to jsem dělala dole na Lustrech a teď jdu do autobusu a teď všichni „Obsadili nás Rusové“ a já ještě „Houby, kdo by nás obsazoval“. No a teď už jely tanky, tak já vyskočila z autobusu, tady jsem zvonila a muž přišel a říkal „Kdo zas umřel? My totiž máme velký příbuzenstvo.“ Já jsem povídala „Ba ne, my jsme obsazený“. A pak jsme měli armádu tamhle v sokolovně. A vždycky tankem, tím laufem, namířili k nám do oken.“

Na sametovou revoluci paní Hana vzpomíná s radostí.

„Poslouchali jsme radio, ve škole jsme poslouchali, děti chodily manifestovat, jezdily do Prahy, študáci. Bylo to pěkný“.

Motto, kterým se paní Hana celý život řídí, je zdánlivě jednoduché.

„Žít normálně, neubližovat, vycházet s lidma.“

Děkujeme za krásné odpoledne, doufáme, že jsme ji aspoň trochu potěšili.

„Bylo mi s vámi dobře, úplně jsem omládla ve vaší společnosti“.